

ע"פ 1656/06/19 - נסים סלים נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 1656-06-19 סלים(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 141280/2019

בפני	כבוד השופט מרדכי כדורי
מערער	נסים סלים (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד מאהר חנא
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י ב"כ עו"ד נעמי לוינוב
	מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

פסק דין

הרקע:

1. לפניי ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש לתעבורה בירושלים (כב' השופט נ' מהנא, סגן נשיא) מיום 15/4/2019 בתיק פ"ל 15-04-19 ובתיק תת"ע 312-11-18. המערער הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה תשכ"א-1961, בשתי עבירות של נהיגת רכב ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי תש"ל-1970, ובעבירה של נהיגת רכב לא תקין שלא נאסר בשימוש, לפי תקנה 306 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961.

בית המשפט לתעבורה הטיל על המערער עונש מאסר למשך שבעה חודשים בניכוי ימי מעצרו, הפעיל במצטבר עונש מאסר על תנאי למשך שבעה חודשים, פסל אותו מלנהוג למשך שנה, הפעיל במצטבר עונש פסילת רישיון למשך ארבעה חודשים והטיל עליו מאסר על תנאי למשך שנה ופסילה על תנאי למשך שנה.

הערעור מופנה כלפי חומרת העונש.

2. על פי עובדות כתבי האישום, ביום 9/11/2017 ניתן בבית המשפט לתעבורה גזר דין נגד המערער, במסגרתו הוטלה עליו פסילה מלנהוג למשך שנה וחצי. המערער הפקיד את רישיון הנהיגה שלו ביום 15/4/2018. חרף האמור, ביום 17/10/2018 וביום 31/3/2019 נהג המערער ברכב. בנוסף, פנס הרכב בו נהג המערער ביום 31/3/2019 היה שבור.
עמוד 1

גזר דינו של בית המשפט קמא:

3. בגזר דינו עמד בית המשפט קמא על הסכנה הגלומה בעבירה של נהיגת רכב בזמן פסילה, על הדופי הפלילי והמוסרי הטמון בה ועל כך שהיא מבטאת ביזוי של החוק וצווי בית המשפט. בית המשפט קמא ציין כי באירוע השני שהתרחש ביום 31/3/2019 נהג המערער ברכב בעת שעשה את דרכו לדיון בבית המשפט לתעבורה, אליו הוזמן בקשר לתיק אחר בו הועמד לדין בעבירה של נהיגה בזמן פסילה. לעניין זה קבע כי: **"מדובר בזלזול של ממש בהחלטות שיפוטיות ובציבור משתמשי הדרך"**.

עוד עמד בית המשפט קמא על עברו התעבורתי המשמעותי של המערער, וקבע: **"בנסיבות אלה כאשר מדובר בנהג רצידיביסט אשר נוהג פעם אחר פעם ומבצע עבירות חמורות, והפעם כאשר הוא תחת פסילה, ועל אף קיומם של מאסר על תנאי ופסילה על תנאי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כנגד הנאשם ולהפעיל את המאסר על תנאי והפסילה על תנאי"**.

תמצית הטענות בערעור:

4. לטענת המערער, בית המשפט קמא לא היה רשאי להביא בחשבון את העובדה שהוא נהג בזמן פסילה בדרך לבית המשפט לתעבורה, שכן עובדה זו לא נזכרה בכתבי האישום.

עוד טוען המערער כי בגזר הדין לא ניתן המשקל הראוי לכך שזו הפעם הראשונה בה הוא הורשע בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, לנסיבות חייו הקשות והמורכבות, לפגיעה הקשה והעמוקה שתגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מעונש מאסר ממושך ולאחריות שהוא נטל על מעשיו.

5. המשיבה סומכת את ידיה על גזר הדין. לטענתה, העובדה שהמערער ריצה בעברו עונשי מאסר מטילה צל על טענתו בדבר הנזקים הנגרמים לו ולמשפחתו בשל עונש המאסר שהוטל עליו. המשיבה טענה עוד כי המערער חוזר ונוהג ברכב ללא רישיון.

דיון ומסקנות:

6. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור על נספחיה ושמעתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

7. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה במקרים דומים, או כאשר מדובר בטעות מהותית שנפלה בגזר הדין (ראו לדוגמא: ע"פ 4777/17 פלוני נ' מדינת ישראל 10/1/2018).

המקרה שלפניי אינו נמנה על אחד החריגים דלעיל. העונשים שהושתו על המערער הולמים את העבירות

שביצע, בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, לעברו התעבורתי של המערער ולנסיבותיו האישיות. לא שוכנעתי שבית המשפט לתעבורה חרג ממדיניות הענישה הנוהגת, ואין בפסיקה שהובאה על ידי המערער כדי לשנות את המסקנה האמורה.

8. אינני סבור כי היה על בית המשפט קמא לעצום את עיניו, ולהתעלם מכך שהאירוע ביום 31/3/2019 התרחש בעת שהמערער עשה את דרכו לבית המשפט לתעבורה לצורך דיון שנקבע לו באישום בעבירה של נהיגה בזמן פסילה. במסגרת האישום שהוגש נגד המערער בתיק תת"ע 312-11-18, בין היתר בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, התקיים דיון ביום 31/3/2019. בדיון זה הודיע הסנגור לבית המשפט קמא: **"הנאשם התקשר אליי בבוקר, הודיע לי שהוא מעוכב על ידי המשטרה ולא יכול להופיע לדיון, אבקש דחייה"**. הנאשם הוא שביקש לצרף את האישום בתיק האמור לתיק פ"ל 15-04-19, אשר בכתב האישום שהוגש בו נרשם: **"בתאריך 31/3/2019 בסמוך לשעה 10:08 נהג הנאשם ברכב ... לכיוון בית המשפט לתעבורה בירושלים"**. הנה כי כן, גם אם העובדה הנדונה לא צוינה בפירוש בכתב האישום, היא עולה בבירור מהנתונים שעמדו לפני בית המשפט קמא.

מכל מקום, כפי שיובהר להלן, העונש שהוטל על המערער אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת, גם בהתעלם מהעובדה האמורה.

9. המאסר המותנה שהיה תלוי ועמד נגד המערער הוטל עליו לאחר שהוא הורשע בעבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף (לאחר שרישיון הנהיגה שלו פקע למעלה מתשע שנים קודם לכן) וללא ביטוח. גזר הדין ניתן ביום 9/11/2017, ובמסגרתו הוטלו על המערער מאסר בפועל למשך שלושה חודשים בדרך של עבודות שירות, פסילת רישיון למשך שנה וחצי, פסילה על תנאי ומאסר על תנאי. בגזר הדין האמור הדגיש בית המשפט לתעבורה וציין: **"תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל"**.

כאמור, המערער הפקיד את רישיון הנהיגה שלו ביום 15/4/2018. והנה, כחצי שנה בלבד לאחר מכן נהג המערער ברכב בזמן פסילה. אם לא די בכך, חודשים ספורים לאחר מכן, בעוד משפטו מתנהל, שב המערער ונהג ברכב בזמן פסילה.

בצדק רב אפוא קבע בית המשפט קמא כי המערער שב ומבצע עבירות חמורות פעם אחר פעם ומביע זלזול של ממש בבית המשפט ובעוברי הדרך.

10. בנסיבות האמורות, עונש המאסר שהוטל על המערער אינו חמור כלל וכלל, גם בהתחשב בהודאתו ובנזקים שיגרמו למשפחתו כתוצאה מכך (השוו: רע"פ 3878/05 **יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל** (26/5/2005)).

11. על פי הוראת סעיף 58 לחוק העונשין תשל"ז-1977, ככלל, תקופת מאסר על תנאי תרוצה באופן מצטבר לתקופת המאסר שנקבעה. בית המשפט רשאי לסטות מכלל זה רק מטעמים שיירשמו. ככל שגוברת הזיקה בין העבירה הנוכחית לבין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, כך תיטה הכף לטובת החלת ברירת המחדל של צבירת עונשים(ע"פ 2336/16 מזראיב נ' מדינת ישראל 14/12/2017). בעניינו של המערער לא נמצא טעם המצדיק לחרוג מהכלל האמור, במיוחד לנוכח הזיקה הממשית בין העבירה בגינה הוטל המאסר המותנה לבין העבירות הנוכחיות בהן הורשע.

12. אשר לטענת המערער כי עונש המאסר המותנה שהוטל עליו אינו מידתי, אין לי אלא להפנות לקביעתו של בית המשפט העליון לפיה:

"אין, בכל הכבוד, ממש בטענות הסניגור. עונש, כפי שהוטל על המערער, הוא עונש שמוטל בנסיבות דומות; ואם היה יסוד לטענה, כי בגין נהיגה בזמן פסילה לא מטילים עונש מאסר של שנים-עשר חודשים, כי אז הגיע הזמן שכך ייעשה, נוכח חומרת העבירה ושכיחותה."
(ע"פ 324/88 אלאעסם נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(3) 728, 729)

מעשיו של המערער הוכיחו כי הוא אינו מתרשם מהוראות בית המשפט, אינו ירא מהדין ולא מהעונשים שהוטלו עליו עד כה. בנסיבות אלה, אין מנוס מלהטיל על הנאשם גם עונש מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע.

13. סיכומו של דבר, לא מצאתי כי נפל פגם בגזר דינו של בית המשפט קמא. משכך, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ז אב תשע"ט, 28 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים (בהסכמתם).